

туване съ магаре-то си по гора-та, и бѣше и той съ насъ срѣ-
 шу тѣхъ прѣзъ опази нощъ, нехранимаѣковци-тѣ го оловили,
 завекли го въ дупки-тѣ си и го пустиаха, кога-то имъ са
 пратило едно голѣмо количество пари за откупване. На тѣй
 га случя и съ много други, кои-то не са предназначаха. Но то-
 ва се тѣй не можеше да иде; жандарми-тѣ получиха още по-
 мощъ и битва-та по гора-та са почна отъ ново, но ибмаше
 ед-дѣбри слѣдствия. Барбаросса са показваше ту тука, ту го
 нѣма. Толкова хитъръ, що-го и орли-тѣ не можаха да го над-
 ливатъ, достигна за плашило на дѣца-та, що-то нѣкои майки
 думиха: „слушай! давамъ та на Барбаросса.“ — Нѣкои разказ-
 виха савсежъ противно-то; той са обнасялъ много кротко и
 приятелски съ спромаси-тѣ и камъ немоци-тѣ, билъ правъ
 срѣщу сѣкого, напачалъ само на богати-тѣ за да си има па-
 риши за прехрана на дружина-та си. Жално бѣше за него да
 са сита по горя-тѣ и ако да не бѣше правилъ битки, си-
 турно щѣше правителство-то да му дозволи да са завърне
 пакъ въ село-то и да бѣде пакъ нашъ гражданинъ.

Между таквизи обстоятелства, ние живѣеме тука въ то-
 зи ягълъ изложени всякога на опасности, както единъ ко-
 рабъ въ развълнено-то море, застрашенъ всяка минута да са
 изгуби. Отъ като бѣше заминалъ капитанина, изменили са
 бѣха около тринадесетъ мѣсеци и никой не чуваше нито зло
 нито добро за него, зацо-то всякой са страхуваше да не би
 да го узнае Барбаросса. Я си представи тѣй, кога-то азъ е-
 динъ день бѣхъ у дома си и отваряхъ едно каченце масло и въ
 минута-та не си мисляхъ на зло — ето ти Синоръ Густаво
 влезва въ стая-та ми мирно, като кога да не са е случило
 нищо въ село-то ни! — „Корно делла Мадонна!“ извикахъ азъ
 смаянъ, кой вѣтъръ ви завѣ пакъ насамъ. Толкова ли сте
 наситили да живѣете на този свѣтъ, че пакъ идете да
 обидите вла-та си? Тогава той ми приказа, че на никадѣ
 не го свѣргало нито на истокъ, нито на западъ. Вино-то
 нлѣдѣ не му са сладило, жени-тѣ нийдѣ не му харесвали, на
 ловъ вече не ходи, отъ като е пушкалъ на чловѣци, отъ тогава
 му иде срамъ да иде да гони звѣрове-тѣ, на ако да биле и
 тигрове и лѣвове и хвени. Всякадѣ го гонила мисель-та, че
 той отъ тука са отдѣлилъ като е единъ женчаръ, не си по-
 зволилъ да са въспротиви на овѣзи хайдуги, на кои-то има
 толкова скѣло да плаща, наместо да дочака да са премери съ
 противника си. Кога-то единъ день билъ въ едни нѣмски ба-
 ни, челъ тамъ вѣстникъ-тѣ и намерилъ, че въ околность-та на